

Sygn. akt II CSK 820/15

POSTANOWIENIE

Dnia 10 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa I. B.

przeciwko K. w K.

o ustalenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 czerwca 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Kaliszu

z dnia 23 kwietnia 2015 r., sygn. akt II Ca 40/15,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. przyznaje adwokatowi M. T. od Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w Kaliszu) kwotę 1800 (jeden tysiąc osiemset) zł podwyższoną o stawkę podatku od towarów i usług tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym,**
- 3. nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna, wobec tego, że przysługuje od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zakres a jej podstawowym celem jest zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Publicznoprawny charakter skargi powoduje, że Sąd Najwyższy dokonując, w ramach przesądu, oceny skargi, bada jedynie czy wystąpiły ustawowe przesłanki przyjęcia jej do rozpoznania, to jest czy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, czy istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, czy zachodzi nieważność postępowania lub czy skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 1- 4 k.p.c.).

Powód we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał jako jego przesłanki wystąpienie istotnego zagadnienia prawnego oraz oczywistą zasadność skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Ustawodawca w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wyraźnie nałożył na skarżącego nie tylko obowiązek zgłoszenia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, ale nadto obowiązek uzasadnienia tego wniosku, niezależnie od wynikającego z § 1 pkt 2 tego artykułu obowiązku uzasadnienia podstaw kasacyjnych. Jak bowiem wskazano na wstępie, tylko wyszczególnione we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania przesłanki i ich uzasadnienie są przedmiotem oceny na etapie tzw. przesądu; na tym etapie Sąd Najwyższy nie bada trafności podstaw kasacyjnych. Oznacza to, że zarówno uzasadnienie podstaw kasacyjnych jak i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania to samodzielne, niezależne od siebie elementy pisma procesowego jakim jest skarga kasacyjna, a ich niezależność jest następstwem różnych funkcji jakie pełnią wnioski i podstawy kasacyjne. Skarga kasacyjna powoda nie zawiera uzasadnienia wniosku, o którym mowa. Za uzasadnienie nie można bowiem poczytać stwierdzenia o wadliwym zastosowaniu/niezastosowaniu art. 227 w związku z art. 162 k.p.c. Z kolei sformułowane zagadnienie: „czy dyspozycja zawarta w treści art. 227 k.p.c. jest przepisem postępowania, którego naruszenie sąd powinien wziąć pod rozwagę z urzędu - w rozumieniu art. 162 k.p.c. zdanie drugie” jest pozbawione nawet takiej skromnej refleksji prawnej.

W tej sytuacji należało przyjąć, że twierdzenie skarżącego tak o istnieniu istotnego zagadnienia prawnego jaki i twierdzenia o oczywistej zasadności skargi

kasacyjnej nie zostały przez niego wykazane w sposób pozwalający przyjąć skargę do rozpoznania z podanych przyczyn.

Z uwagi na powyższe należało więc odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c. mając na uwadze szczególną sytuację życiową powoda.

O kosztach postępowania należnych pełnomocnikowi powoda od Skarbu Państwa orzeczono na podstawie § 19 pkt 1 w związku z § 6 pkt 6 i § 13 ust. 4 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn.: Dz.U z 2013 r., poz. 489 ze zm.).